

כשנכנסתי היה הזקן שרוי במצב רוח שחור.
 "איך העינינו?" גמגמתי בזהירות.
 "א" השמיע הזקן אנהה קטועה,
 "גם אתה פה?"
 "מה יש?" שאלתי בהשתתפות.
 "אין מניחים לחיות" אמר הזקן,
 "קודם צריכה החברה שלי לרוב אתי,
 ואחר כך עושים מלחמות, ואחר כך
 קוראים לעתודות. וכעת גם אתה בא
 להטריד. זפת של עולם. מה דעתך?
 תהיה מלחמה?"
 "אולי," אמרתי, "על כל פנים--"
 "אתה גרוע מפרשני העתונות,"
 אמר הזקן, "גמגמן אתה."
 "אינני נביא," הכרתי לו.
 "אה!" אמר הזקן, "בוא ונשאל
 בניאימם."
 "כיצד עושים זאת?" שאלתי,
 "בעלת אוב?"
 "אל תהיה חמור," יעץ לי הזקן.
 "תן את התניכ".
 הוא תחב אצבעו לתוך ספר
 התניכ, ופתחו. היה זה ירימיהו, פרק
 ו', ואצבעו על פסוק 41.
 "מה כתוב שם?" שאל הזקן, שעיניו
 היו עצומות.

הזקן הזקן מאת סופרנו המיוחד

אותו רגע פרצה לחדר אשה גבוהה עתירת כשר, ועמדה כנגדי כשעיניה משלחות בי רצח. זו היתה נביאה אמתית...

וראיתי מטה ושולחן וכסא רעוע. על השולחן היתה מנורת נפט. בחדר עמד ריח כבד של חוסר אחרור ישן. "שב," אמר האיש.
 הכסא היה חשוך עלי. "מוטב שאע' מוד," אמרתי.
 הוא כרס לארץ, ושען אל הקיר, טמן פניו בכפותיו, ואמר: "מה אתה שואל?"

"הזקן רוצה לדעת," אמרתי, "אם היא אוהבת אותך."
 "מה עוד?" שאל האיש.
 "הוא רוצה לדעת מה יהיה שער הזהב מחר."
 "מה עוד?" שאל האיש.
 "הוא רוצה לדעת אם תהיה מלחמה."
 "מ" אמר האיש, "זה מספיק. שלוש שאלות. בעד חמשה שילינגים זה די. כעת חכה רגע." והוא שלף מארגו ספר בלה ועוד כלי אמגושים.

"אמור לאביך," אמר רואה העתיד, "דו"ח אחרי שעיון בספר, "כי--" פרצתי בצחוק.
 "מדוע אתה צוחק?" שאל בתרעומת.
 "הזקן צעיר ממני," אמרתי. "אין הוא אבי."

האיש נקב אותי במכסו ושפתיו נעו. חששתי שהוא מקלל, ואמרתי: "כוונו במוכסו כוונו" בשביל לבלבל את השדים.
 אותו רגע פרצה לחדר אשה גבוהה עתירת כשר, ועמדה כנגדי כשעיניה משלחות בי רצח. אמרתי לפנות ולהי מלט, אבל היא פצתה פה ונאמה:
 "תן לי את חמשת השילינגים," אמר רה בקול עמוק, "זה כדאי לך."
 נהתי לה.

"וכעת," אמרתי היא, "לך ואמור לאותו פחדן, יהיה כיניו אשר יהיה, כי סופו יהיה מר מאוד. אין היא אהבת אותו. שער הזהב מחר -- יהיה אשר יהיה -- לא יועיל לו במאומה, כי על כן פחדן הוא. אם תהיה מלחמה או לא, גורלו נחרץ. גורלו יהיה כגורל כל הפחדנים. ומינין אני יודעת שהוא פחדן? לא מנבואה, אלא מזה ששלח אותך במקומו. אייל הוא ולא איש."

"ועוד תאמר לי כי גורלו יהיה בדיוק כאשר ירצה. ואם אין בו רצון, יהיה גורלו כאשר ירצו אחרים. היא תאהב אותו אם ירצה. עשיר יהיה אם ירצה. מלחמה לא תהיה אם ירצה. ורק אם ישב וירעד במכנסיו יהיה הכול שלא כרצונו, כי אין בו כל רצון."

"כך תאמר לו: אייל מצפה לעתידו; חכם עושה עתידו. הבנת?"
 "כן," אמרתי בלחש.
 "וכעת לך," אמרה האשה, "ואב אין עצתי שיה חמשה שילינגים אתה יכול לקבל אותם בחזרה."
 חזרתי אל הזקן, וסיפרתי לו את המעשה.
 "ראה," אמר הזקן מתפלל, "איך הכירה אותי בדיוק! אכן, זאת נביאה! אבל מדוע לא ניבאה מה יהיה שער הזהב מחר? אין לה לב!"

מה את למול ברכה, כפי שמקובלני מאבי מורי, וזכור לטוב.
 מאחורי מגיד העתידות, במגרש הרוק, שמאחוריו נשקף מגדל המים של הבצרה, היה עשב ירוק, והדקלים היו מרשרשים ברוחם.

לא. מגידי העתידות של היום לא כאלה הם. היום מדעיים הם, קור' אים הם כתבי יד (רק אותיות לטיין) ומפענחים תוי די שמאל, ואין הם נזק קים לספל של קהוה טעימה שהיא, כידוע לכל בר בי רב, משירת בספל סימנים ברורים, וצריך רק להתחמית בקריאתם. מגידי העתידות של היום אינם מדברים בלשון בני אדם. מע' וויים הם פרצופים וממלמלים גרמנית, ואין מהם נחת.

כאלה יש הרבה, ושכרם רב. אבר אני לא כאלה רציתי. אני רציתי אחד משלנו. אחד שיגיד "דברים ברורים, כמו: "שתי דרכים לפניך, אחת לימיין ואחת לשמאל. שתי נערות תפגוש, אחת שמנה ואחת רזה. שים אל לב, והזהר בבחירתך, פן תמעד בדרך ותגיע למשרד הרבנות." וכן הלאה. וכן הלאה. את אלה אהבתי תמיד. כי תמיד, אחרי שיחה עם אחד כזה, אתה יוצא מלא בטחון לקראת בעיות החיים, ומוכן להשקיע עשרים פרוטה במנה גלדיה.

ככר כמעט נואשתי מחיפושי, כשפ' תאום, יום אחד, ואני מהלך באחד הפרברים, והנה יד נעלמה כתבה על הקיר "רואה מזלות", וליד האותיות חץ. כחול על גבי לבן.

לא וטכולו לשער כמה שזחתי. הנה הו המימים הטובים שעברו. לא היססתי הרבה, ופסעתי אחרי החיצים. והם היו רבים, כי הסמטות באותו פרבר מעוקלות ומסובכות. אחרי שנת עיתי לתוך חצר אחת ובה גברת כוב סת לבנים ומגדפת, ועוד חצר ובה גברת מיניקה עולל שלא ידעה מה אני שח. ראיתי איש פונה אל הקיר. המ' תנתי עד שיסיים, ואז שאלתי את שאלתי.

"אני האיש," אמר הלה. הסתכלתי בו בפקפוק. לא היו לו לא דררת פנים ולא טורבאן ולא שלמה. סתם איש, ורק קצת מוהם. האיש תפס בדש חולצתי. "כזה אתה רוצה ממני?" שאל מורעם.
 "נבואה," אמרתי.
 "לירה," אמר האיש.
 "שילינג," אמרתי.
 "לך לעזאזל," אמר האיש, "ופנה ללכת. המתנתי עד שפסע כמה פסיר עות. מניתי שש. ואז פנה אלי ואמר: "חצי לירה."
 "שני שילינגים," אמרתי.
 "חמשה שילינגים. אף לא מיל אחד פחות," אמר האיש.
 "טוב," אמרתי.
 "בוא אתי," אמר האיש.
 נכנסתי אחוריו לחצר מוקפת חומה. מתחת לעץ שיהקו ילדים. הבית היה וויית בת קומה אחת. עברנו בפתח,

"אולי תאונת דרכים?" שאלתי.
 "הרי כתוב בבלי דעת."
 "ובכן מדוע דוקא את. רעהו? מי זה קוטל את רעיו בתאונת דרכים?"
 "מי שלוקח אותם לטיול במכונית שלו," אמרתי.

הזקן הודעוץ. "אינו נבואה משונה! אבל מדוע לא ענה לי על שאלותי? היתה מלחמה? האוהבת היא אותי? האכנס לשיכון?"

"כועס עליך," אמרתי לו.
 "מי?" נפתע הזקן.
 "התניכ," אמרתי, "אתה עושה ממנו אורקל."

"יודע אתה מה?" אמר הזקן אחרי מחשבה רבה. "לך אל מגיד עתידות. אי אפשר לחיות כך, בספק."

אולי זוכרים אתה את מגידות העתידות דות שהיו סובבות ברחובות ומזמרות "חטארה, בטארה, בשוף אלכחט?" אתן שהיה אפן מכוסה שתי מחירוות של מטבעות כסף תורכיות? ואנחנו היינו מצמידים שפתותינו פן תלמינו צועניות אלה את שינינו ותישורנה? והיו מנבאות אלה תמורת גרש ופת להם ועל תקות, ואיש איש (ביחד אישה אשה) מפרש כרצונו.

אחת מהן נבאה לי פעם כי עתיד אני להיות עשיר גדול. עד היום מצפה אני שתתקיים נבואתה. ואולי גם תתקיי, אם לא אספיק למות בינתיים.

או שמה נזכרים אתם באותו פרצוף הרוי שהיה עומד חבוש טורבאן בשד רות המלך גיורג' שביפו, לפני שעלה עליה הארבה, והיה מקלקל במקלות ומוזג חול, ומוכר קמעין באצבעותיו הדקות והשחומות, ואומר לך בקול מצרי כי מאוהב אתה בנערה ששמה מתחיל או באל"ף או בגימ"ל או במ"ם, וכי הכל יבוא על מקומו בשלום. רק אל תדאג. ואתה מרוב שמחה מוסיף לו שילינג. והוא מרוב שמחה, מוסיף לך ריקקה כנגד עין רעה. זה היה ברנש חביב. פעם נבא לי כי תחיד אני למצוא מציאה, ויבוא עלי אם לא מצאתי, כחור דש אחרי כן, פרסה בדרך. והרי היא עצ'

קראתי לו: "הנה עם בא מצפון --" "הי!" צעק הזקן, "הרי זה בדיוק. הראה לי." והוא עצמו קרא בחפזו: "הנה עם בא מצפון. וגו' גדול; ומלכים רבים יעורו מירכתי ארץ." נהדר! ומה הלאה קשת וכידון יחזיקו. רובים מכודנים. לא? אכזרי היתה זא ירחו? קולם כיס יהמה? ועל סוסים ירכבו? האם יש בקוריהם גדווי פרשנים? ערוך כאיש למלחמה עליך, בת בבל. מה פתאום בת בבל? אל תגיד לי שהמי לחמה עוברת לבגדאד. הבט הנה. הוא גומר את כבל. אבל מי היא בכל זאת? הזקן נאמה. "כך הם תמיד. מנבאים בד' יוק, אבל אינך יודע מה."
 הוא היה עצוב. "אולי תנסה עוד פעם?" הצעתי לו.
 "לא," אמר הזקן. "הפעם תנסה אתה."

שמת אצבע בספר, ופתחתי. הזקן קרא מעבר לכפתי: "אז יבדיל משה שלוש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש, לנוס שמה רוצה אשר ירצה את רעהו; בבלי דעת, והוא לא שונא לו מתמול שלשום. ונס אל אחת מן הערים האל, וחי."

שינוי הרהרנו כמלוא הדקה. "איננו אומר כלום," נאמה הזקן. "איננו אומר מה יהיה הקיצוב החדש מחר. איננו אומר אם היא אוהבת אותי. איננו אומר מה לעשות בעודך הממון. וזה ארון הנביאים עצמו."
 המתן רגע, אמרתי לו, "בכל זאת אומר משהו. צריך רץ להבין, אולי רומז הוא כי אפשר יהיה לנסוע לעבר הירדן?"

"פסס," אמר הזקן. "מי כבש את מיי ובכלל זה אינו מוצא חן בעיני. אם כך ואם כך היתה פה מלחמה ורצח. שים לב: ירצה איש את רעהו בבלי דעת, והוא לא שונא לו מתמול שלשום. האין זו מלחמת אורחיים?"

